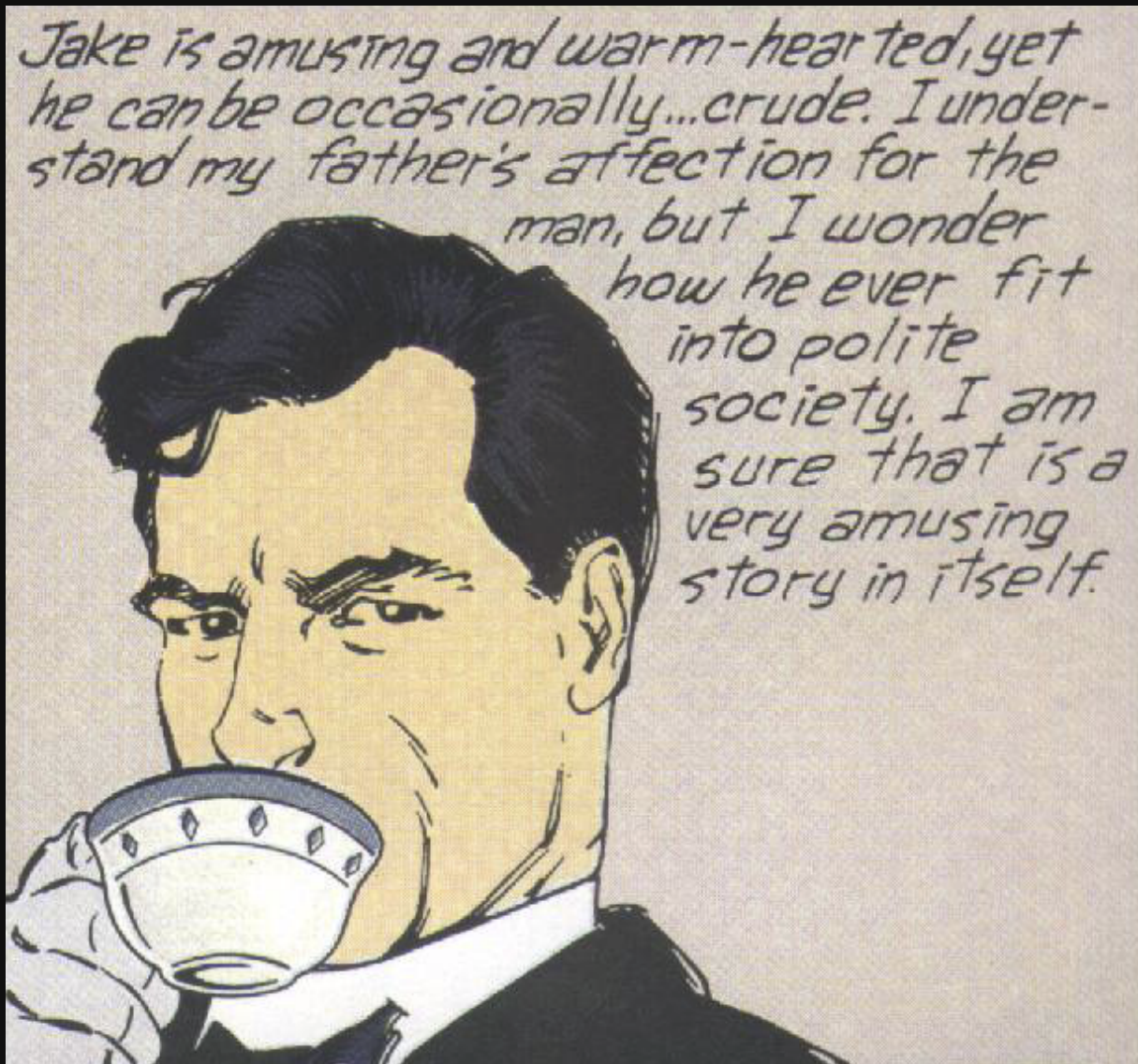

Képre írt szövegek

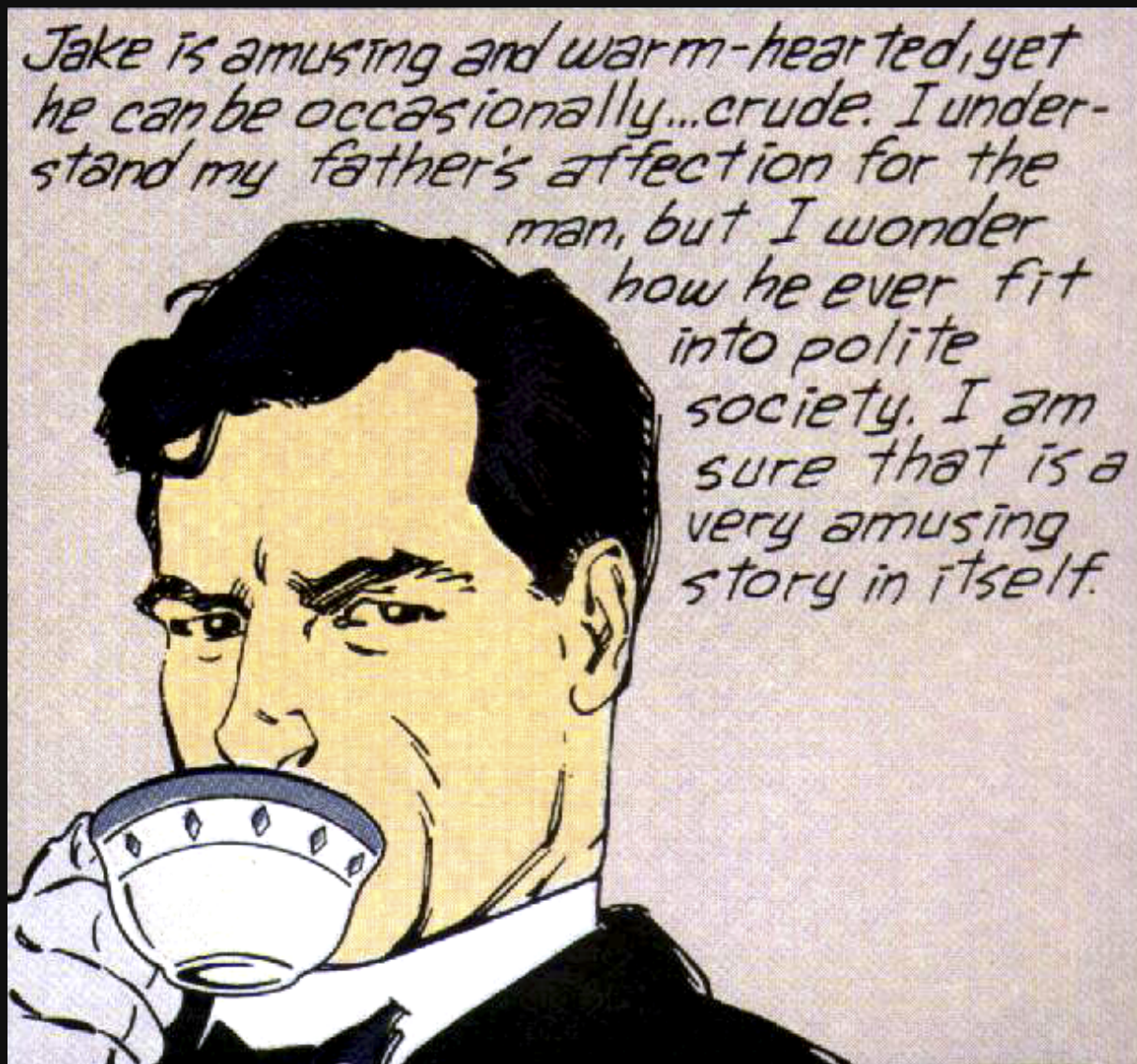
A mostani dokumentumban végignézzük, miként honosíthatunk egy olyan képkockát, ahol a szöveget teljes egészében a háttérre írták. Az ilyen megoldás viszonylag ritka, inkább csak a Narrátorszövegek című dokumentumban tárgyalt módon alkalmazzák, ám attól még előfordulhat, hogy belefutunk egy ilyenbe.

A példánk ez a képkocka lesz:

Amint látható, a képpel két komoly baj is van. Az egyik, hogy nagyon fakó, ami egy gyakori szkenelési probléma. Ahogyan a másik gond is a digitális beolvasásból ered (és abból, hogy régebben nagyon nem tudta senki, hogy a JPEG-be mentésnek vannak beállításai is): roppant zajos. Ahhoz, hogy nekikezdhessünk az érdemi munkának, először ezeket a gondokat kell megszüntetnünk. Legelső lépésként a színeket állítjuk be.

Ehhez a Szintezés során megismert eljárást követjük, vagyis nyomunk egy CTRL+L-t, és az ott felbukkanó ablakban a fekete pipettával a zakó szürkéjéből feketét, a fehér pipettával pedig a csésze nekünk bal oldali széléből fehéret csinálunk.

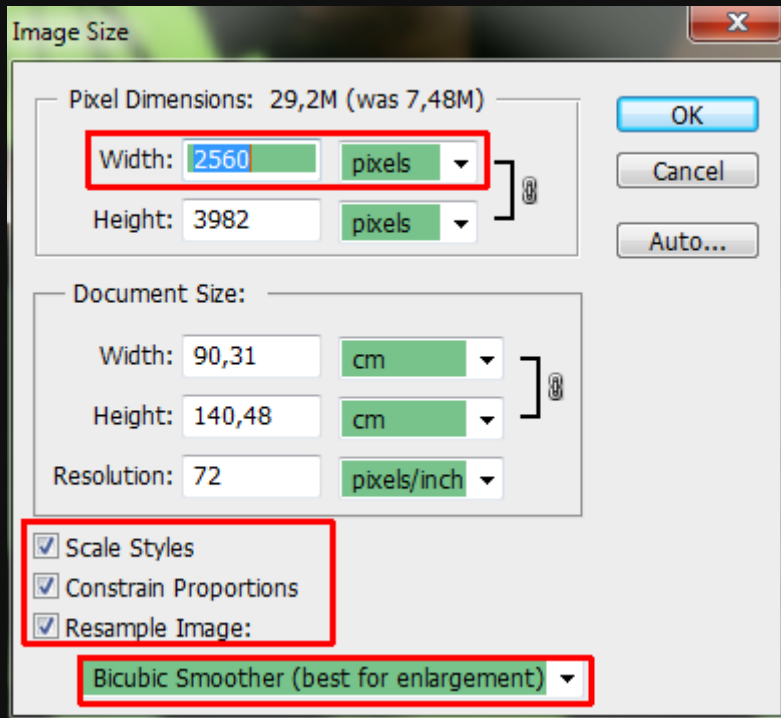

Jobb oldalt feltüntettem, a pipetta szerint milyen színből lett fehér és miből fekete. Látható, hogy a színtorzulás elég nagy, ám a szintezés lényege, hogy ennek ellenére a kép nagyon közel marad színben ahhoz, aminek eredetileg szánták. Ez az extrém eltérés csakis a JPEG mentési módszerének köszönhető.

Megjegyzés: Mint látható, sajnos a hajon megcsillanó fény áldozatául esett a színek beállításának. Ezt ritkán lehet elkerülni, bár nem elképzelhetetlen. A gamma utánállításával – amit a Kép/Módosítások/Expozíció ablakban (Image/Adjustments/Exposition) érhetünk el – visszavilágosíthatjuk a képet. Ilyenkor azonban a feketének tűnő részek foltosodnak, amiket megint szintezni kell, majd megint gammát állítani, és így tovább. Ez a módszer időnként nagy károkat okozhat, bár egy próbát megérhet. Sokszor számos látszólag elveszett részletet menthetünk meg vele.

Látszik még, hogy a felénk eső jobb oldali vállrészen maradtak világosabb foltok ott, ahol végig feketének kellene lennie. Ezeket egyelőre így hagyjuk, meglátjuk, a zajtalanítás után is megmaradnak-e. A következő lépés inkább a zaj eltávolítása.

Mivel a kép elég szemcsés, így féltő, hogy egy erősebb zajtalanítás csak feleslegesen elmosná, elrondítaná az egészet. Ezért egy viszonylag ritkán szükséges lépést iktatunk be: felnagyítjuk. Az ehhez kellő képméretezési parancsot a Kép/Képméret (Image/Image size) útvonalon érhetjük el.

Nagyon fontos, hogy alul mindhárom dobozt bepipáljuk. Az első jelenleg nem hat semmire, ám azért fontos, mert így minden, általunk létrehozott elemet (rétegek, objektumok, szöveg) a képpel együtt, arányosan nagyít. A második garantálja, hogy a képarány megmaradjon, vagyis amíg az aktív, addig elég egy méretparamétert megadnunk, a másik oldalát kiszámolja magától. A harmadik pedig aktiválja a legalsó legördülő menüt, ami a méretezési módszert választja ki.

Méretezési módszerek közül a két legalsó közül válasszunk mindig. A Kettős köbös simább (Bicubic Smoother) némileg lágyít a képen, vagyis enyhe zajcsökkentő hatással bír. Mi most ezért választjuk ezt. A Kettős köbös élesebb (Bicubic Sharper) enyhén élesít. Ez akkor kell, ha valamiért muszáj volt a szükségesnél enyhén nagyobb mértékű életlenítést alkalmaznunk (a zaj csökkent, de az élek is elkezdtek elmosódni).

Általában szélességet adunk meg, mert a képregényeket egyforma szélességűre készítjük. A végső kimeneti szélesség értéke 1024, 1200, 1280, 1400, 1440, 1680, 1920 és 2560 pixel lehet. Az 1024-et mára már csak az extrém rossz minőségű, vagy eredetileg 800 pixel szélesség körüli oldalaknál alkalmazzuk. Ezért a mostani képünk vagy 1200 vagy 1280 pixel széles lesz a végén. Attól függ, a zajcsökkentés milyen eredményt hoz. Ezért biztonság kedvéért az 1280 duplájára, 2560-ra állítjuk az új szélességet.

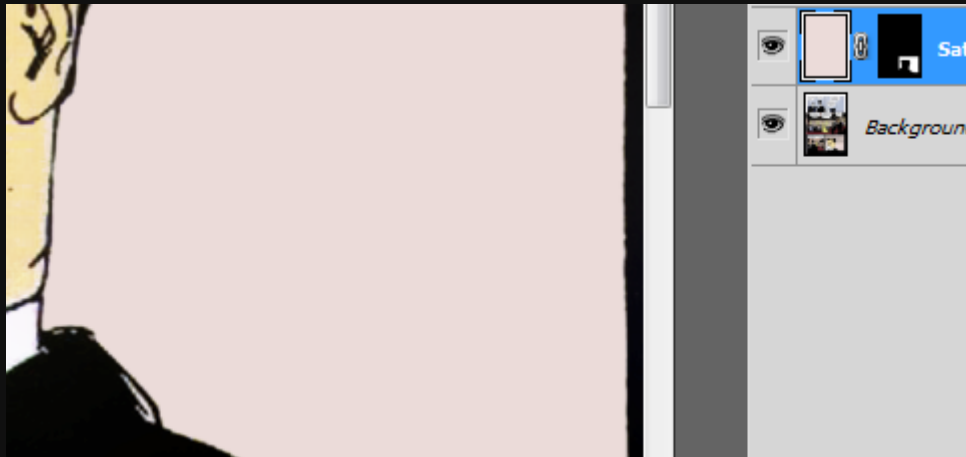
Ha ez megvan, jöhet a zajcsökkentés. Sokaknak sokféle módszere van erre. Használhatunk külső beépülőket (plugineket): a Topaznak és az Alienware-nek akadnak jó módszerei. Ilyen kontúros, pasztellszínezésű rajzok esetén azonban az egyik legkiválóbb módszer a Photoshop egyik alap szűrője, a Felületéletlenítés (Surface blur), amit a Szűrők/Életlenítés/Felület életlenítése (Filter/Blur/Surface blur) menüpontban érünk el.

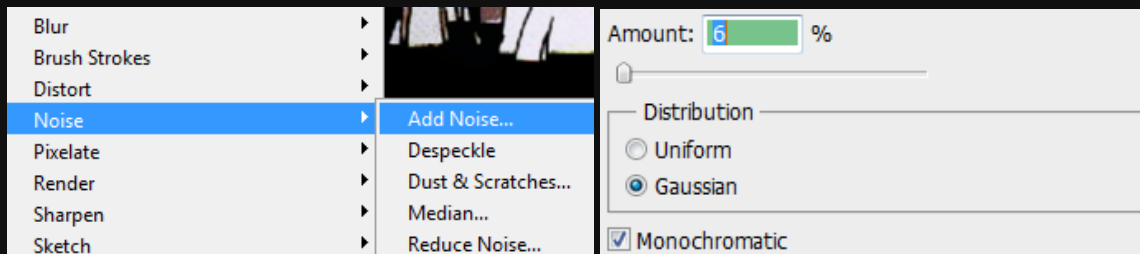
Itt ami nagyon fontos, hogy a Sugár (Radius) értékét toljuk fel a maximumig. A fenti kép egy kísérletezési fázist mutat, hogy szemléltesse, mi volt most itt a cél: az arc színezésének egységessé tétele: vagyis hogy az arc egy összefüggő, zajtalan színtömbbé váljon. A háttérnél pedig jó, ha megmarad a szemcsézettség, mert az a szkennelési hibák ellenére a kép részét képezi. Ezért alakult ki a fent látható 15-ös érték.

Amint ez megvolt, következhet maga a honosítás. Az ilyen nagy felületre írt szövegek esetében hosszú távon kifizetődőbb – és igazság szerint kevésbé macerásabb – ha a megpróbáljuk újraalkotni az egész hátteret, vagyis leretusáljuk az eredeti szöveget, hogy majd egy friss alapra gépelhessük az újat. Jelen esetünkben pofonegyszerű a dolgunk, mert elég a bubiretusálási módszert alkalmazni, csak most a háttéren. Ehhez persze fontos, hogy a háttér színét felvegyük, amit a Pipetta eszközzel (I) végezhetünk el. A felvett szín aztán megjelenik az Előtérszínben az eszköztáron, ahogy azt a bal oldali kép is szemlélteti.

Ha lefutattuk a módszert (esetemben egy előre elkészített szkriptet), egy egységes hátteret kapunk egy külön rétegen.

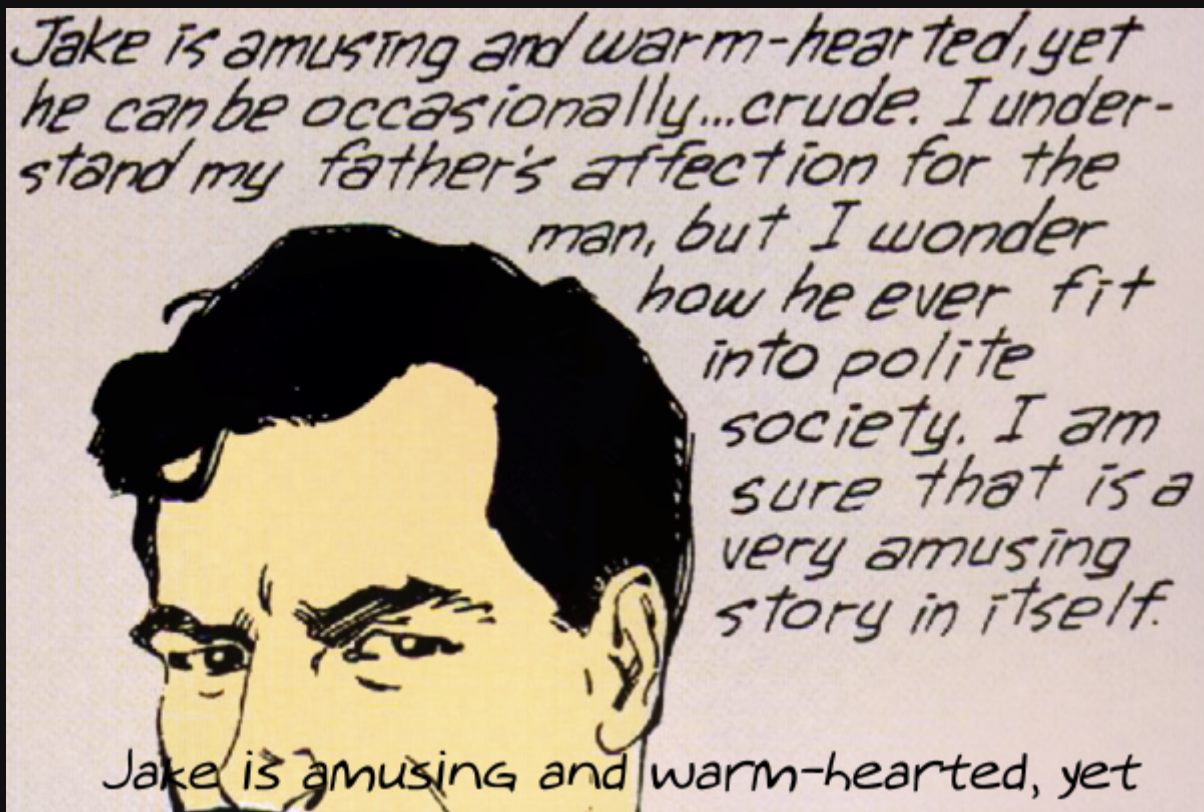
Ez azonban már túlságosan is egységes, és a kép maradékától nagyon elüt. Ezért hozzáadunk némi zajt, amit a Szűrők/Zaj/Zaj hozzáadása (Filter/Noise/Add Noise) menüpontból tehetünk meg.

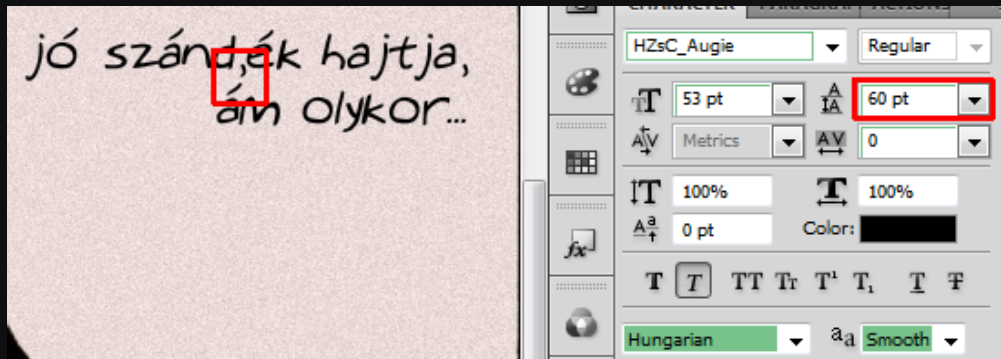
A zaj mértékét tartsuk alacsonyan, mert már 10% is hatalmas mértéket jelent. Általában 1-2,5% környéke az ideális, ám most egy duplájára nagyított oldallal van dolgunk, amit kicsinyíteni is egy elmosó módszerrel fogunk, ezért most annak a duplájánál kicsit többre, 6%-ra van szükség. Az eloszlásnál érdemes Gaussra állítani, illetve a monokrómot bekapcsolni, de ezek egyike sem előírás. Az előnézeti képen látható, melyik változás mit hoz pontosan.

Ha ez megvolt, akkor végre mindent előkészítettünk, jöhet a magyar felirat. Ehhez gyorsan eltüntetjük a Satír réteget, hogy látszódjon ismét az eredeti szöveg.

A kiválasztott betűtípus a HZsC_Augie lett, a méretet pedig a Fontválasztásban megismertetett módszer szerint állapítottam meg, vagyis legépeltem az első sort, és addig csökkentettem a méretét, amíg az eredeti sorhossz kb. 85%-ára húzódott össze.

Majd visszaállítjuk a Satír láthatóságát, és az ismert módszer – vessző és ékezetes betű egymás alá állítása – beállítjuk a sortávot is.

Utána jöhet a teljes magyar szöveg.

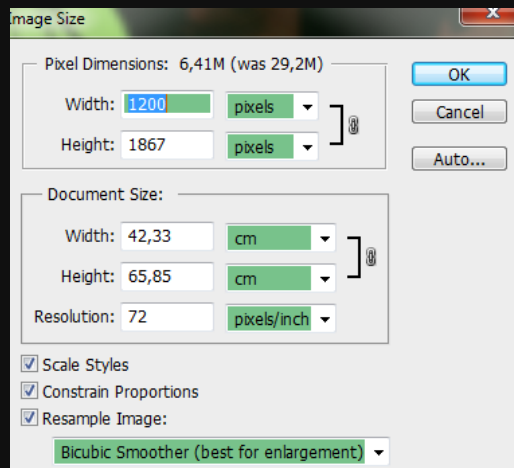

Amint látható, a szöveg gyakorlatilag pontosan addig tart, mint az eredeti. Ez jó hír is lehetne, ám a biztonság kedvéért – hogy a többi hasonszórú, esetleg még kisebb hellyel rendelkező szöveg is elférjen a saját helyén – még tovább csökkentjük, és annak megfelelően áttördeljük.

Fontos, hogy a tördelés során ügyeljünk arra, hogy lehetőség szerint a sorok maximum 40%-ában legyen elválasztás. Bár erre nem mindig akad lehetőségünk, de a csökkentett betűméretnek pont ez az egyik előnye, hogy az elválasztás szükség helyett egy tördelési eszközzé váljon inkább.

Ezután már csak az maradt, hogy eldöntsük, most, a PhotoShopban csökkentjük vissza a méretet, vagy a legvégén, amikor a JPEG-eket generáljuk a kés PSD-kből. Ehhez megnézzük, milyen eredménye lenne annak, ha itt végezzük el a műveletet. Vagyis visszamegyünk a Kép méretezése ablakba, és visszaállítjuk 1200-as szélességre. (A kép nem olyan, hogy a nagyobbik méretben lehessen használni.)

Mivel a kép még mindig zajos volt, így ismét Kettős köbös simábbal végezzük a kicsinyítést. Ennek az eredménye ilyen lesz:

Míg IrfanView-val végezve ilyen:

A PS-nél a betűk élessége megmaradt, hisz a program vektorosan kezeli őket. IrfanView már képként látja az egészet, vagyis a betűkre is ugyanazt a raszterest számítást alkalmazta, mint a kép egészére. Emiatt utóbbi módszernél a betűk jobban beleidomulnak a képbe, inkább tűnnek a részének. Azonban a zaj kicsinyítésében a PS volt a jobb, sokkal egyenletesebb maradt, kevésbé tűnik mesterségesnek, mint az IrfanView megoldásában.

Mivel mindkét módszernek van előnye és hátránya is, így teljesen szubjektív, hogy végül melyik mellett tesszük le a voksunkat.